

Аз го оубиѣхъ со съ силата на-самодѣржца Савабда. И ты мѣ праша̀ помошь, но нищо неможѣ да мѣ помогнешъ. Имамъ надежда зацѣ и тебе ще оубиѣмъ, и Боговете ти ще затриѣмъ. Азъ идемъ връхъ тебе като на е́динъ злочѣсть челоуѣкъ, а не като на царь, зацѣ ты Бѣга невидимаго неѣбрѣвашъ, а ми дѣмашъ зацѣ си самъ Бѣгъ, лѣднѣю, и бездмне. Колкото се хѣвалишъ зацѣ имашъ много войска, толкова азъ имамъ сила да те побѣдимъ. Ако дадѣ Бѣгъ и те оуловимъ живъ, лѣша смѣръть ще оумрѣешъ, и ще стидешъ съ Боговете си заедно да се мѣчишъ въ прѣпастыте А́дски.

ПОРОВИ РѢЧИ НА ВЕЛМОЖЫТЕ СИ.

Пѣро като видѣлъ писмѣто А́лекса́ндрово, рѣкълъ на велмѣжыте си: А́лекса́ндръ ны оустраша̀ка, гдѣто мѣне никой по сѣчкѣатъ свѣтъ не ми е стѣвѣцѣалъ дѣма нивга. Пѣскоро нека се сверѣ войска̀та ми сѣчка. Пратѣте писмѣ на дрѣгите царѣ̀та Индѣйски да дѣйдатъ сѣчкѣите. Като се свѣрали сѣчкѣите, написалъ ги, и намѣрилъ 50: мѣллібна войска̀. Ималъ и 10: хѣлady лѣва, и 10: хѣлady слѣва, който были набѣчени да се вѣатъ. Тогава стѣшалъ и А́лекса́ндръ со съ сѣчка̀та си войска̀. Пѣрсите и Македѣнцыте като видѣли мно́жеството вѣйнское, толкова се оуплашѣли, гдѣто се согласѣли да предадѣтъ А́лекса́ндра, а тѣи да си иѣзбаватъ жи-